

SVEN HASSEL MONTE CASSINO

Ediția a VI-a

Traducere de
RADU PONTBRIANT

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vîrsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum săngeros către moarte*, *Curtea Marțială și Comisarul*.

NEMIRA

Cuprins

Debarcarea	5
Blindatele atacă.....	28
Comandantul Michael Braun.....	78
Spelunca lui Porta.....	109
Comando secret	148
<i>Untersturmführer SS Julius Heide</i>	172
Transport pentru Vatican.....	191
Cuvânt de ordine „Rabat“	230
Răfuiala cu Mike.....	253
Permisie la Roma.....	280
Patrula de ucigași.....	318
Sfârșitul mănăstirii	361

ARMAND

Trecutul
iar unele dintre c
sunt c

JOIN T

Înrolează-
și descoperă cele
ale istoriei
distilate de mințile
Intră în ar
urzește intrigii de
și ia parte la mari

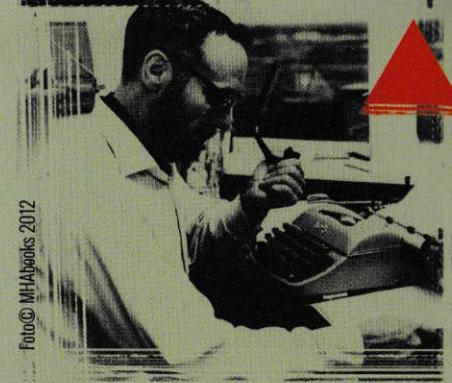
Istoria e
dar ficțiunea îs

JOIN T

În librăriile din toată

AR
IMAGINATI
POWERS

Foto: © MHAbodeas 2012

Sven Hassel, pe numele său adevărat Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. În 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi și a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice de la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în diverse lagăre. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemătilor*, în timp ce era prizonier, iar aceasta a fost publicată în 1953. A murit la 21 septembrie 2012.

Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Blindatele morții*, *Monte Cassino*, *Camarazi de front*, *Imperiu iadului*, *Gestapo*, *General SS*, *Moarte și viscol*, *Comisarul*, *Curtea Marțială* și *Drum săngeros către moarte*, fiind recunoscut drept unul dintre cei mai importanți scriitori de ficțiune istorică despre război din lume.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HASSEL, SVEN

Monte Cassino / Sven Hassel; din limba engleză: Radu Pontbriant. -
Ed. a 6-a. - București: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0675-3

I. Pontbriant, Radu (trad.)

821.111

Sven Hassel
MONTE CASSINO: MONTE CASSINO
© 1965 Sven Hassel / © 2012 Sven Hassel Estate

© Nemira, 1991, 1992, 1995, 2014, 2017, 2020

Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Daniela ASAFTEI

Tiparul executat de tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0675-3

Debarcarea

*Doamne, cum mai ploua! Cu găleata. Un potop.
Eram așezată sub pomi. Prinseserăm cu nasturi man-
talele între ele pentru a întocmi un soi de cort. Mantale
SS de calitate mai bună decât cea de la ale noastre.
Apa pătrundea și aşa. Dar sub el eram aproape uscați.*

*Micuțul își deschise și el umbrela. Până la
urmă am izbutit să aprindem focul în mașina de
gătit pe care o găsiserăm în vilă. Ne pregăteam să
ne ospătăm în lege. În tepușe se perpeleau vreo pa-
truzeci de mierle. Porta pregătea chiftele cu mă-
duvă. Două ore încheiate răcâiserăm măduva din
oasele a doi boi morți. Aveam până și pătrunjel
proaspăt. Gregor Martin se pricepea să facă ketchup.
Amesteca sosul într-o cască americană. Căștile astea
erau foarte practice. Le puteai folosi la o grămadă
de treburi, numai la ceea ce fuseseră hărăzite, nu.*

Deodată am izbucnit în râs. Pentru că Micuțul rostise un citat clasic fără să-și dea măcar seama.

Porta și-a înălțat apoi jobenul, făgăduind să nălase moștenire. Alte hohote.

*Heide se ușura din greșeală împotriva vântului.
Ne tăvăleam de râs. În clipa în care ne-a surprins
o salvă de obuze ne sufocam încă de atâtă râs, aler-
gând care încotro cu mâncarea.*

Odată l-am auzit pe un preot militar întrebând un ofițer superior:

- Cum pot oare să râdă atâtă?

În ziua aceea făceam baz pentru că Micuțul și înfășurase în jurul gâtului chilotii pe care îi luase de la Luiza-Amărâta. M-am înecat cu un cartof, iar ceilalți au fost nevoiți să mă lovească pe spinare cu un obuz. Veselia asta putea deveni primejdioasă!

- Dacă nu ar râde de toate fleacurile, a răspuns ofițerul, nu ar putea să reziste.

Porta era neîntrecut în privința chiftelelor din măduvă. Nu frigea niciodată decât câte zece deodată. Altfel ni s-ar fi aplimat. Le mâncă pe ale sale treptat, pe măsură ce le făcea. La ora nouă mâncaserăm peste șase sute de chiftele. Era mult și cu asta ne-am petrecut toată noaptea.

Doamne, cum mai ploua!

Bubuitul tunurilor se auzea până la Roma, la două sute cincizeci de kilometri. Nu puteam zări marile nave de luptă, dar, de fiecare dată când trăgeau o salvă, marea clocotea ca pe jar. Întâi o sclipire orbitală, urmată apoi de un bubuit ca de tunet.

Îi făceau piftie pe grenadierii noștri. În câteva ore, regimentele de blindate, slab înarmate, au fost nimicite. De la Palinuro și până la Torre del Greco toată coasta era în flăcări. Sate întregi au fost rase în câteva clipe. Ceva mai la nord de Sorrento, un buncăr, un mastodont de câteva sute de tone, a fost azvârlit în aer și odată cu el o întreagă baterie de coastă, cu plutoanele ei cu tot.

Din sud și din vest au apărut roiuri de *Jabo*¹. Zburau la mică înălțime, bombardând șoselele și drumurile, nimicind totul în calea lor. Șoseaua națională 19 a fost distrusă pe o lungime de o sută cincizeci de kilometri. Orașul Agropoli a dispărut de pe suprafața pământului în numai douăzeci de secunde.

Printre stânci erau camuflate cu o icsușință diabolică tancurile de apărare. Împreună cu noi, sub tancurile grele se găseau adăpostiți grenadierii Regimentului 16. Urma să fim o gustare aleasă pentru băieții de dincolo atunci când o vor porni spre plajă.

¹ Abreviere de la *Jagdbomber*, „bombardier de vânătoare“ (n. a.).

Mii de obuze răscoleau pământul, explodând și schimbând în noapte neagră lumina zilei.

Un infanterist urcă panta în fugă, dând din mâini ca un nebun, beat de frică.

Îl urmăream nepăsător: ceva la ordinea zilei. În zorii aceleiași zile, eu însuși cunoșcusem acea spaimă care te paralizează, îți cuprinde mâtele și te face să-ți strângi fesele, încremenești, săngele îți îngheată în vine, chipul îți se face alb ca varul, ochii ficșii, ești mai mult mort decât viu! Îndată ce camarazii băgă de seamă ce se întâmplă, tabără asupra „bolnavului“. Dacă pumnii nu ajung, se trece la loviturile date cu piciorul și cu patul armei. Atunci te prăbușești hohotind de plâns, iar ceilalți lovesc întruna. Tratamentul este brutal, dar reușește de cele mai multe ori.

Încă mai aveam obrazul plin de vânătăi, căci Porta mă cotonogise zdravăn. Îi eram recunosător. Dacă ar fi dat mai cu milă, aş fi fost numai bun pentru cămașa de forță.

Mi-am îndreptat privirile înspre Bătrân: sta întins între senilele tancului; zâmbi și îmi făcu un semn de încurajare.

Porta, Micuțul și Heide jucau zaruri. Acestea se rostogoleau pe covorașul cel verde șterpelit de Porta din bordelul Idei-Gălbejita.

O salvă de artillerie grea, trasă de pe cuirasate, nimeri în plin o companie de infanterie care tocmai cobora

muntele. O mână uriașă i-a măturat pe toți. O sută săptezeci și cinci de oameni făcuți chiseliță, împreună cu catârii lor!

Ne-am pomenit cu „ei“ la asfințit, pe când soarele cobora orbindu-ne dinspre orizont: o mulțime de șalande speciale de debarcare, răspândindu-și peste plajă pușcașii marini. Marinari veterani, ostași de meserie, dar și tineri recruți speriați, chemați sub arme în urmă cu două luni. Noroc că mamele lor nu-i puteau vedea în clipa aceea.

Infernul lui Dante ar fi fost un parc de distracții pe lângă ceea ce îi aștepta.

Bateriile noastre de coastă fuseseră lichidate, dar în spatele fiecărei stânci, în fiecare gaură de obuz stau la pândă grenadieri, vânători de munte și parașutiști, gata să deschidă focul cu armele lor automate. Mitralierele grele și ușoare, mortiere, grenade antitanc, aruncătoare de flăcări, tunuri, carabine cu repetiție, mine, cocteileiuri Molotov, bombe incendiare cu benzină, grenade cu fosfor. Nume... nume... nume, dar câte chinuri fără nume pentru marinarii de asalt!

Apărăți de tirul artileriei navale, „ei“ prind frânghii de stânci, se cățără ca maimuțele, ca apoi să cadă înapoi rostogolindu-se. Cete întregi aleargă în cerc pe plaja albă, în timp ce fosforul le rărește rândurile. Toată plaja e în flăcări. Nisipul s-a preschimbat în lavă.

Privim în tacere: interzis de a trage, până la noi ordine.

Primul val de debarcare este nimicit. N-au izbutit să înainteze nici măcar două sute de metri. Ce priveliște îi așteaptă pe cei din valul al doilea, care urmează imediat! Sunt și ei la rândul lor transformați în torțe vii. Dar sosește cel de-al treilea val. Înțind armele ridicate deasupra capului, marinarii se avântă prin valuri, se aruncă cu burta pe plajă și încep să se joace cu armele automate. Dar de înaintat nu înaintează nici măcar un metru.

Apoi apar avioanele care aruncă fosfor și petrol. Flăcări gigantice, gălbui, se înalță către cer.

Soarele apune. Se aprind stelele. Nepăsătoare, Mediterana nu dă pace cadavrelor calcinate, legânându-le ușor.

Debarcă apoi cel de-al patrulea val al infanteriei marine. Obuzele trasoare urcă pe cer. Și acești oameni mor în câteva minute.

Puțin înainte de a răsări soarele, o adevărată *armada* de pontoane de asalt se năpustește asupra coastei. Aceștia sunt soldați adevărați, companiile de pușcași marini bine instruiți care urmează să pună stăpânire acolo unde ceilalți au deschis doar drumul. Totul trebuie luat de la început. Obiectivul lor numărul unu: ocuparea șoselei naționale numărul 18. Tancurile se opresc la marginea plajei prefăcute în făclii. Dârji, pușcașii înaintează. Sunt veterani Pacificului. Ucid tot ce le apare în cale, trăgând până și în morți. Pe carabinele lor de asalt sunt montate

baionete scurte. Mulți dintre ei poartă atârnată de curea căte o sabie de samurai.

— Aștia-s *marines* americanii, mormăie Heide, grenadierii noștri o vor afla pe pielea lor. Tipii aștia n-au pierdut nicio bătălie de o sută cincizeci de ani încoace. Oricare dintre ei face cât o companie întreagă. Comandantul Mike s-ar bucura să-și revadă vechii camarazi din Far West.

E prima oară când dăm ochii cu ei. Fiecare s-a înțolit după cum l-a tăiat capul.

Un soldat tropăie pe nisip; de raniță are prinsă o umbrelă deschisă, de un roșu aprins. În urma lui pășește un sergent înalt care poartă peste cască o pălărie chinezescă. Un ofițer scund, care aleargă în fruntea unei companii, poartă pe cap o pălărie de paie, gen Maurice Chevalier. De panglica albastră ca cerul îi atârnă vesel un trandafir.

Se năpustesc înainte fără să le pese cătuși de puțin de tirul ucigător al grenadierilor noștri.

Un infanterist german încearcă să fugă. O sabie de samurai îi desparte dintr-o singură lovitură capul de trup. Un soldat american strigă ceva camarazilor săi, ridică deasupra capului cumplita sabie și sărută lama însângerată.

Un cărd de bombardiere Heinkel se aruncă asupra lor. Plaja se înalță parcă toată către cerul limpede. Pe nisipul

înnegrit de fum, soldatul cu sabia se zvârcolește într-o

bătă de sânge.

Locotenentul Frick, șeful grupului nostru, se apropie târându-se.

– Plecați unul câte unul. Ne retragem până la punctul Y.

Pozițiile noastre au fost ocupate de *marines*. La mal sosec mereu alte șalande. Tancuri amfibie acosteață zgomotos. Pe cerul senin de vară, vânătorii și bombardierele duc o luptă pe viață și pe moarte.

Un pluton de grenadieri se predă. Este secerat fără cruce. Cățiva marinari jefuiesc cadavrele punând mâna pe insigne și decorații.

Porta spune în bătaie de joc:

– Printre ei sunt și unii care au nevoie de semne exterioare de bărbătie!

– Bun, acum știm cu cine avem de-a face. Să vezi și să nu crezi, zise Legionarul.

Ne-am retras cu cățiva kilometri mai la sud de Avellino. Comandanții germani își închipuiseră că vor putea respinge forțele invadatoare chiar din clipa debarcării lor. Își imaginaseră o bătălie cam de soiul celei de la Cannae¹, fără a ține însă seama de uriașă superioritate materială a aliaților.

¹ Oraș din vechea Apulia, aproape de Aufidus, unde Hannibal i-a învins pe romani în anul 216 î.H. (n. tr.).

Mareșalul Alexander și generalul Clark nădăjduiseră să obțină un cap de pod... Acum aveau un adevărat front. Pozițiile noastre cădeau una după alta, dar unitatea noastră nu intrase încă în luptă. Regimentul nu avea decât puțini morți și răniți. Ne-am retras la nord de Capua. În timpul marșului am mai apucat să golim o pivniță la Benevento, iar la Caserta am dat o mână de ajutor la îngropatul a cătorva sute de morți. Regimentul nostru a săpat tranșee acolo unde Via Appia se desparte de Via Casilina.

Pantherul nostru era pe jumătate îngropat în pământ. Pe capota motorului era așezată o bărdacă cu vin de Caserta. Un pivnicer italian ne ajutase să-i punem canaua. De turelă atârna un purcel făcut la frigare.

Întinși pe burtă, dădeam cu zarurile pe covorașul verde de la Ida-Gălbejita.

– Ce-ați spune dacă l-am împușca pe papă și am da foc împuștitului ăstuia de Vatican? întrebă Barcelona în timpul unei rafale.

– Ne supunem ordinelor, răspunse Porta scurt. Dar ce-ți veni să-o împușcăm pe Sfinția Sa? Ar trebui să știm și pentru ce.

– Firește că știm! exclamă Barcelona, mândru de a cunoaște o taină. Zilele trecute, pe când eram la raport la Chiorul, am citit la ofițerul cu informațiile o notă a Departamentului politic al corpului de armată. Cei din Prinz Albrecht Strasse încearcă pe toate căile în clipa de